

opfattes som nogen stærk Tilskyndelse til at vedtage Sagen nu i dens foreliggende Skikkelse, og jeg tror, at det er ganske naturligt, at saa er; thi jeg er overbevist om, at de Fleste og maasse Alle dog have den Forestilling, at, hvad der her foreligger for os til Behandling, er i Virkeligheden et Fantastibillede, som aldrig vil faae Rjød og Blod, og Behandlingen af saadanne Fantastier og saadanne Fostere er man, naar man overhovedet noget har deltaget i positive politiske Forhandlinger, altid noget varsom med. Jeg skal forøvrigt ikke komme ind paa det ærede Medlems stærke Kritik af det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. B. Jensen), som han kaldte en Falliterklæring; thi efter at den høitærede Minister har sluttet sig til Falliterklæringen, kommer denne Klage derover jo i en ganske særegen Belysning. — Mindretallets Ordfører kom til Slutning med nogle Udtalelser, ligeoverfor hvilke jeg vil bruge et Ord, som jeg forøvrigt ikke tror, at jeg anvendte ligeoverfor den høitærede Conjeilspræsident, men som jeg vistnok har føie til at anvende ligeoverfor det ærede Medlems Udtalelser, at de vienshyllig ere en Insinuation, det var nemlig hans Motivering af, hvorfor han ikke vilde tiltræde Forslaget om Nedsættelse af en blandet Kommission. Det var den, at en saadan blandet Kommission jo skulde sammensættes af Politikere og Militære, og man kunde ikke vente at opnaa Noget med dem, han kaldte Flertallets Førere, thi de vilde ikke kompromittere sig, de vilde være afhængige af Flertallet osv. Jeg skal ikke følge denne Tankegang til dens yderste Dyd; thi den vilde føre os ind i en Diskussion, som egentlig ikke kan være tjenlig her, men det er mærkelig nok, og jeg kan gjentage det, at det er umuligt at gjøre sine Modstandere tilpas. Den almindelige Anke har jo ellers været, at Venstre her i Landet er en Flok, som lystre nogle Føreres Vink og Kommando, og saa høre vi pludselig fra det ærede Medlem det Modsatte. Nei disse saakaldte Førere, Ledere, de lystre ethvert Vink fra Flertallet. Hvad er sandt deri? Jeg tror, at det, til Syvende og sidst er lige sandt og lige usandt begge Dele. Den Klage, der ligger i det ærede Medlems Udtalelser, kan jo udtrykkes ved et gammelt Ord, det er en Klage over, at man mangler „le courage de son opinion“. Mangel paa Mod til at være sin virkelige Mening bekendt. Jeg finder Anledning for mit Vedkommende til ligeoverfor det ærede Medlem at sige, at jeg rolig stiller min hidtidige politiske Virksomhed ved Siden af hans og hans Venners og lader Samtid og Nutid rolig dømmе i

den Henseende. Det kan ikke være Nogen ubekjendt, som har særdeles lidt i politiske Kredse, at der iblandt de saakaldte Høiremænd Landet over nu tilbids, jeg kunde næsten sige, er tre Fjerdedele, som sige: Kunde vi dog blive af med dette Ministerium! Og naar man saa spørger: ja, hvorfor saa ikke gjøre Noget for det? saa siges der: hvad nytter det, det bliver jo alligevel! Naar man saa siger til dem: men saa siig dog Noget! Allerede Eders Ord ville kunne faae Vægt i denne Sag, ja, saa er Svaret et Træk med Skulderen — dette kalder jeg ikke courage de son opinion.

Den høitærede Conjeilspræsident tog Ordet ved Mødets Begyndelse idag for at knytte nogle Udtalelser til, hvad jeg havde fremjat igaar. Hans Udtalelser gibe mig forøvrigt ikke Anledning til vidtløftige Bemærkninger, idet jeg i det Hele taget kan henvise til den Diskussion, der fandt Sted igaar. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa et nyt Moment, som fremkom ved den høitærede Conjeilspræsidents Udtalelse idag, og det var dette, at han mente, at det Ansvar, som Folkethinget paatog sig ved denne Sags Forhandling, fik sin egentlige Vægt og Betydning derved, at Sagens Standsning og Sagens Forkastelse skete ved en Regtelse af Forhandling. Jeg opfatter det altsaa saaledes, at dersom man havde ladet Sagen strande enten ved en direkte Forkastelse eller strande paa en Uenighed imellem Ministeriet og Folkethinget, saa vilde den høitærede Conjeilspræsident ikke have tillagt det en saadan efter hans Mening ansvarsvanger Betydning for Folkethinget; men det Moment, han idag bragte ind, var dette, at man ved Vedtagelsen af Dagsordenen, ved denne Form for Forkastelsen af det foreliggende Forslag paadrog sig et ganske specielt Ansvar. Jeg tjender ikke i vore konstitutionelle Regler, i vor Praxis Noget, som hjemler en saadan Opfattelse. Fremgangs- og Forhandlingsmaaden overfor enhver Sag er ubetinget Folkethingets fulde konstitutionelle Ret, og hvad enten man finder det rigtigt at anvende den ene eller den anden Fremgangsmaade, forandrer det ikke Sagens Karakter i sig selv. Og den høitærede Conjeilspræsident sluttede med den Udtalelse, at det var ikke berettiget fra min Side at henvise til, at Ansvar, det konstitutionelle Ansvar, der efter vor Forfatning hviler paa Folkethinget ved enhver Afgjørelse, er blevet gjort gjældende, og at, som den høitærede Conjeilspræsident udtrykte sig, efter min Mening Thingets Ansvar derved skulde være dækket. Saa siger jeg: Nei, overfor Eftertidens og Historiens Dom dækkes aldrig noget som helst